

La Costa Brava a 200 km/h

Disposat a superar tots els reptes a què el sotmetem, Raimon Portell ha accedit a trobar un nou punt de vista sobre la badia de Roses: el que s'obté en un salt de caiguda lliure.

TEXT **Raimon Portell** FOTOS **Martín Solowiej**

Quan se'm presenta en Juli Sargatal, monitor d'Skydive Empuriabrava, me'l miro per tots costats. Saltaré amb ell, i sembla que ho té tot a lloc. No li falta cap braç, no veig cap cicatriu evident, parla amb fluïdesa i lliga les frases de manera coherent. I això que ha fet milers de salts. Un dia qualsevol salta deu cops sense despenjar-se. I continua sencer. Dóna certa confiança. Al cap i a la fi, sola-

ment es tracta d'enlairar-se amb l'avió fins a 4.000 metres i, un cop allà dalt, obrir la porta i saltar. Ni més ni menys.

Som a l'aeròdrom d'Empuriabrava, centre especialitzat en paracaigudisme. A les oficines, omple un formulari d'inscripció, on he de firmar que estic en bona forma física, que el meu pes no supera els cent quilos, que no estic embarassat ni pateixo del cor.

Durant la caiguda lliure, abans d'obrir el paracaigudes, se'n desplega un molt petit que fa de fre i que evita que el tàndem assoleixi velocitats massa elevades.

Encara a terra, en Juli em passa unes ulleres de plàstic i l'arnès. M'ajusta les corretges. A la pista, els avions no paren d'alçar el vol i aterrar. I tampoc no paren de ploure paracaigudistes.

En Juli m'explica què hauré de fer durant el salt: —Quan jo t'ho digui, poc abans d'assolir els

4.000 metres, t'asseuràs a la meva falda. Aleshores subjectaré el teu arnès al meu. Després, caminarem cap a la porta de l'avió i, quan hi arribem, t'has d'agafar amb les mans les tires del pit de l'arnès, tombes el cap enrere i flexiones les cames de manera que quedin entre les meves. Quedaràs corbat, com un plàtan i penjat de mi per l'arnès.

Ho provem. Cap enrere, cames entre les seves.

—Bé, veus que t'aguanto, oi? Tu deixaràs de tocar el terra i ja no hauràs de fer res més, fins que jo et doni un parell de cops a l'espatlla. Aleshores podràs desplegar els braços i jugar amb l'aire. Estarem en caiguda lliure un minut, més o menys. Caurem uns 2.500 metres a una velocitat que pot rondar els 200 quilòmetres per hora. En segons quines modalitats de salt, amb formes més aerodinàmiques, es pot arribar als 300 per hora. Quan et torni a donar un parell de cops a l'espatlla, plegues altre cop els braços. Aleshores obriré el paracaigudes i acabarem de baixar. Per aterrar, l'únic que has de fer és aixecar les cames. Si et dic que

En el moment de saltar, cal plegar els braços per no destorbar l'instructor en la maniobra de sortida. Un cop passada la impressió inicial, es pot gaudir de les vistes sobre el golf de Roses.

D'ÀFRICA A EUROPA EN SIS MINUTS

Fa tres anys, en Santiago Corella, amb dos companys més, va proposar-se creuar l'estret de Gibraltar en caiguda lliure. Són 14,4 km de distància. Per fer-ho, havien d'enfilarse fins a 34.000 m. Des d'aquella alçada, necessitaven un equip d'oxigen, a més de roba adequada. Es van equipar amb vestit de Birdman, que disposa de membranes entre braços i cames i permet planar mínimament. Van esperar que els vents els fossin favorables i, el passat 23 de juny, van aconseguir la proesa.

**“I CAUS, I CAUS, I CAUS... VOLEM, COM UNA PEDRA, A 200 QUILÒMETRES PER HORA.
ÉS NORMAL QUE ALGUNS S’HI ENGANXIN. NO HI HA RES IGUAL”**

és una broma habitual, solament per veure com els passarells es tornen verds.

Ja gairebé ha saltat tothom, quan ens dirigim cap a la porta. A fora, el buit. “Ara penja’t”, diu en Juli, i entenc per què ho fan, això que et pengis: si de mi depengués, seria incapaç de decidir-me a saltar. Si estic penjat, en canvi, és en Juli qui es deixa anar d’acord amb en Martí, que ens farà fotos mentre caiem. En Martí porta la càmera fixa al casc. Per saber què enquadra, té un punt de mira a les ulleres que coincideix amb l’objectiu i, per disparar, té un cable que li va fins a la boca. Cada foto, un cop de llengua.

En Juli es deixa anar, s’aboca, es tira, ens tirem, de cap al buit. No és precisament una acció natural, això de saltar de cap. Tot el meu cos hi està en contra. És brutal. I penso que m’he equivocat, que això va malament, que si tot és així no arribaré viu a terra. A qui se li ocorre pujar fins a 4.000 metres per llançar-se de cap al buit? I caus, i caus, i caus. N’hi ha que de cop els ataca com una raspa que els obstrueix la gola.

Quan en Juli em clava dos cops a l’espatlla, han passat uns pocs segons, però quins segons més llargs. Desplego els braços. L’aire ha agafat una consistència sòlida, com quan corres en cotxe i treus la mà per la finestra. En Martí passa amunt i avall per fer-nos fotos. Volem, com una pedra, a 200 quilòmetres per hora.

En Juli em clava dos cops a l’espatlla. Plego els braços. Surt el paracaigudes i noto una lleu estrebada. En Juli em cedeix els frens i m’indica com puc portar la vela. Ara puc gaudir del paisatge; el cap de Creus, la immensa badia de Roses, el Montgrí, el Canigó. Fem un últim gir i aterrem, de cul.

És normal que alguns s’hi enganxin. No hi ha res igual. ☺

Saltadors i instructors, preparats per enlairar-se en el bimotor i escometre el salt. A la pàgina següent es distingeix, a vista d’ocell, la badia de Roses amb Roses, Santa Margarida, Empúria-brava, camps de cultiu...

corris, corres. Però, segons com tinguem el vent, aterrem de cul.

M’havien dit que mentre queies no podies respirar per la boca, però en Juli afirma que això no és cert, que tranquil, que d’aire segur que no me’n faltarà. Tot em sembla la mar de bé i fins i tot puc afirmar que no estic espantat. Ens criden per l’altaveu, sortim a la pista, el fotògraf —Martí Solowiej— ens fa una foto davant del Twin Other bimotor en què volarem. Embarquem. Els que saltem en tàndem, com que serem els últims de deixar l’avió, entrem els primers. A dins hi ha el mínim: la cabina exigua del pilot amb un ventilador de taxista i a cada banda un banc arrambat que s’omple de paracaigudistes.

Ens enlairem. Ens tirem cap al sud-oest, perquè el vent després ens acosti cap al camp d’ateratge. En Juli m’ensenya l’altímetre. Ja gairebé hem assolit els 4.000 metres. És hora d’asseure’m a la seva falda. “Juli, recorda que són quatre punts d’enganxall”, li diu en Santi Corella, un altre monitor que compta, entre d’altres gestes, haver creuat l’estret de Gibraltar en caiguda lliure. “Pot ser que en Juli no em lligui bé?”, penso. Però resulta que

RAIMON PORTELL / MARTÍN SOLOWIEJ

Barcelona, 1963/ Buenos Aires, 1973

D’ençà que es va tirar d’un avió, ha abandonat tota activitat periodística per dedicar-se a la literatura infantil.

El seu darrer llibre és *Vull una corona!* Càmera professional de paracaigudisme, ha efectuat uns 6.000 salts. Practica les disciplines Freely, Wingsuit, Swooping i salt BASE.

Caiguda lliure

Salt al buit sobre la Costa Brava

Dificultat: Baixa
Durada: El salt, uns 6 minuts
Època recomanada: Tot l'any

7 nivells, passant pel salt amb dos instructors, que indicaran posicions i corregiran defectes. Després se salta amb un sol instructor, que ensenya a fer gircs, tombarelles i derives. El curs dura entre 5 i 7 dies. Un cop assolit el màxim nivell, es pot anar a saltar arreu del món.

Precaucions

Hi ha un seguït d'espectacions físiques mínimes, superar els 120 kg d'alçada i els 35 kg de pes, i no arribar als 100 kg. En tot cas, s'ha d'entendre en bona forma i trobar-se bé, firmar una "Declaració d'estat físic", abans de saltar.

On menjar

• L'aeròdon d'Empurabrava té un bar on es pot prendre cava, conyac o una tlla després del salt.

Més informació

• Skydive Empurabrava.

Sector aeroclub, s/n, Aprl. 194, Empurabrava. Tel. 972 45 01 11.

www.skyrats.com

DADES PRÀCTIQUES

Com arribar: Per l'AP 7, fins a la sortida 4 de Figueres-Roses. Després, cal seguir cap a Roses i, poc abans d'arribar-hi, desviar-se en una rotunda cap a Empurabrava. A la següent rotonda cal trobar les indicacions de l'aeròdon Skydive Empurabrava.

Observacions

• **Per saltar en tandem,** no cal portar material específic. Això sí, unes sardanes que quedin ben subjectes als peus i, a l'hivern, alguna cosa més que una samarreta. A Empurabrava deixen l'arnès i les ulleres.

• Aquells que volen anar més enllà del salt en tandem, poden fer el

Curs de Progrés Accelerat en Caiguda Lliure. Hi ensenyen els coneixements bàsics per saltar sol amb total seguretat. El curs consta de classes teòriques i exercicis pràctics que es fan a terra, després dels quals es puja a 4.000 m per fer diversos salts. Així se superen

